

KDE SE PIVO VAŘÍ...

Byl pátek. Nebo to byla sobota? Možná snad úterý? Nezaleží na tom... Všechny tyhle dny trávím stejně – v hospodě. I když tenhle den byl jinej. Normálně bych vylezl z bytu (i když většina spoluobčanů by ho spíš nazvala doupětem) a hned za prvním rohem zapadl do svého oblíbeného Sedmého schodu. Kam taky jinam, když tam vysedávají všichni moji kamarádi, ale i jiný neznámý existence, se kterými vždycky najdu společnou řeč. Ještě aby ne. U dobrého pivka a u dobrý muziky člověk rád pokecá s každým.

Ale abych se vrátil k tomu, proč to bylo jiný: nešel jsem na Schod, na pozvání kamarádky jsem se vydal kamsi na druhou stranu města, do mně naprosto neznámý hospody v zapadlý, neosvětlený uličce. Vedle vchodových dveří měli tabuli na křídly, na který psali, že maj poličku za pětadvacet, což mě samozřejmě potěšilo, a dveře se mi otvíraly mnohem radostněji.

Hned za nimi byla úzká chodbička a na jejím konci pootevřený dveře. Byla slyšet dost nahlas puštěná hudba nějaký anglicky zpívající skupiny, kterou jsem neznal, ale žádný popík to rozhodně nebyl. Když jsem dveře otevřel, radost mě celkem opustila. Hospoda nebyla velká, zato narvaná bandou plešatejch obrů v gládách a bomberech. Chtěl jsem se nenápadně a potichoučku vypařit. Přece jen, být jedinej punkáč v hospodě plný skinů není to, po čem bych toužil. Ne že bych byl nějaký předsudků plný hovado, ale na druhou stranu už jsem pár těchhle plešounů s vymytým mozkiem potkal, a moc přátelští nebyli.

A ani tihle se na mě nedívali ani trochu přátelsky. Ještě aby jo, na týpka s čírem a v křiváku. Naštěstí mě za ruku lapla Laura (totiž ta moje kamarádka) a nadšeně mě táhla ke stolu, kde s pár plešatejma seděla. Snažil jsem se přijít na to, co tady dělá. Nikdy se mi nezmiňovala o tom, že chodí do takovejchle knajp. Já vím, já vím, *punks and skins united*, ale tihle nevypadaj na ty pravý, co s náma kamarádi. Ale zatím mě nikdo nevyhodil, a i pivo jsem dostal.

Seděl jsem tam asi hodinu a připadal si jak nějaká cizí vtěrka, kterou jsem vlastně i byl. Jenže ani ta podělaná Laura se se mnou nebavila! Škoda, že jsem ji od toho dne už neviděl, vyřídil bych si s ní, že mě tam vůbec zatáhla, a že se tam na mě tak vysrala a nechala mě v tom. Ale to předbívám...

Jak jsem tam tak seděl, cucal asi třetí pivo, na půl ponořenej do úvah o svém posraným životě a na půl poslouchal žvásty těch plešatejch tupounů, co seděli vedle mě, začal jsem uvažovat o tom, že nenápadně odejdu. A už bych to byl udělal, kdyby ten velikej a nejvíc ožralej nezačal vyřvávat, jak předvčírem zmlátil nějakej ubohej párek buzerantů. Chlubil se tím a ostatní mu přizvukovali. Ještě aby ne, tahle *havět*, které se ani nedá říkat lidi, tady přece *nemá co dělat*. Musím říct, že tohleto mě docela dost nasralo, nesnáším tyhle podělaný nágloše.

Už od základky jsem měl ten problém, že jsem vždycky řekl, co jsem měl na jazyku, a pak to schytal. A ani tehdy tomu nebylo jinak. A tak povídám: „Si myslíš, že seš frajer, ty vole, žes něco takovýho udělal? Podle mě je to teda spíš pěkně sráčský.“

Jo jo, tímhle mým blbým kecem to všechno začalo, ale ani teď, pár měsíců potom, toho nelituju, i když to zrovna dvakrát fajn nebylo. Nepamatuju si úplně přesně, co po mně ten plešoun začal řvát, ale bylo to asi něco v tom smyslu, že co si to vůbec já takovej podělanej parchant dovoluju, že vím úplný hovno o tom, za co všechno tihle sráči, jako jsou buzeranti, můžou. Že bysme ten odpad měli co nejdřív všechen spálit, dřív než nás sežere za živa. Že to nebude dlouho trvat a ty šťastný léta, který bohužel nezažil, zase přijdou, ta doba, kdy to všichni věděli, že všechny ty nečistý svině musí proletět komínem! Ti všichni, kteří můžou za to, že nejsou peníze, není práce a on i další se maj nahovno...!!

Co jsem mu na to odpověděl, si pamatuju docela dost přesně: „Řek bych, že za to, že nemáš práci a peníze, si můžeš sám. A víš proč? Protože seš líný nacistický hovado! Měl bys ses vzpamatovat, ty vole.“

Asi vám dochází, že říct mu něco takovýho nebyl úplně dobrej nápad. A taky že nebyl. Jeho plešatá hlava vzteky celá zrudla, takže vypadala jako obrovský spařený rajče. Myslel jsem, že má v plánu po mně skočit a rozbít mi hubu. Ale asi si chtěl povídat nebo co. Asi nebyl ten typ, co je po chlastu agresivní, spíš byl ukecanej. Což, řekněme si pravdu, mi dost hrálo do karet. Takže spustil další ze svejch oslavnejch přednášek o tom, jak byl führer skvělej člověk, a jak ho mrzí, že ho nemohl poznat osobně a podílet se sním na jeho úžasný činnosti – vraždění.

Ale to už jsem jak spařený nasraný rajče s čírem začínal vypadat já, protože se začal navážet i do mě. Že jsem jen hnusný špinavý hovado, který je s těma odpornýma všivákama jedna ruka, a že nechápe, proč mě tu trpí. A v tu chvíli mu asi taky došlo, že by mě tu trpět neměl.

Myslím, že v tu chvíli už byl rozhodnutej, že mi tu hubu jde rozbít. Nebo mě možná spíš i zabít, přece jenom dutej a ožralej na to byl dost.

Neměl to ke mně ani moc daleko, jeho problém byl spíš ten, že mezi náma byl stůl asi tak pro deset lidí, takže poměrně velikej. Jenže ten ožralej blb na ten stůl zapomněl. V podstatě se pokusil projít skrz něj. Nevím, jestli jste už někdy viděli projít stokilovýho chlapa skrz stůl, ale já ne. Nejde to. A ani tomuhle volovi se to nepodařilo. Jediný co, tak ho ten stůl spíš sejmul. A vzhledem k tomu, jak moc byl nametenej, sekl sebou o zem a dost blbě se práskl do hlavy a zůstal ležet. Popravdě, mně to bylo úplně ukradený, klidně ať má tu hlavu na kaši, jenže jeho kámoši nám najednou začali věnovat pozornost.

Do teď mě tu celkem trpěli a nic neříkali, jenže teď, když se jim kvůli mně zrakvil jeden z nich, začal jsem se dostávat do velkého průseru. Všichni se pomalu otáčeli mým směrem a někteří se zvedali ze židlí. Postupně kolem mě vytvořili takovej kroužek. Jako když malý děcka hrajou na jelena. Vždycky mě bavilo trefovat toho chudáka uprostřed, jenže teď jsem jím byl já. Nejhorší bylo, že se k nim přidala i ta mrcha Laura. Zrádčovská svině.

Nebudu lhát, byl jsem docela dost posranej. V bitkách jsem se nikdy nevyžíval, a už vůbec ne, když byl nepřítel v mnohonásobný převaze. Přemýšlel jsem, jestli se z toho vykecat, poprosit o slitování, utéct nebo se pokusit mlátit. Jedna varianta byla nereálnější než druhá. Rozhodl jsem se prostě počkat, co přijde. Všichni se pomalu, ale jistě přibližovali. Srdce mi mlátilo jak zběsilý, divím se, že mě netrefil šlak. Cítil jsem, jak se mi klepou ruce. Jak si vždycky hraju na hrdinu a jsem odvážnej, tak tehdy jsem byl jak malá vystrašená holka. Když už byli úplně u mě, chtělo se mi i brečet.

Všechny ty pocity strachu a úzkosti přebyl jeden dost intenzivnější – bolest. Ani nevím, pěsti kterýho z nich to byly, ale jedna mi přistála mezi očima, druhá v břiše. Následovalo mnoho dalších na všechny možný místa na těle. V puse jsem cítil krev a zvratky, možná i kusy vyražených zubů.

Na boha jsem nikdy nevěřil, ale tehdy mě z toho masakru nějaká vyšší síla zachránila. Těžko říct, jak se to všechno seběhlo, já nebyl ve stavu, kdy bych něco moc vnímal. Ale z ničeho nic všechny pěsti a glády zmizely. Ani pohledy jsem na sobě necítil. Jejich pozornost se obrátila někam jinam. Báł jsem se otevřít oči, zvednout se, a tak jsem jen naslouchal. Někdo přišel. Někdo, díky komu mě nechali být. Chvíli bylo ticho a potom se ozval jeden hlas:

„Se dneska všichni posrali? Nejdřív punkáč a teď ještě negr?! No na něj, ne?!“

Pak už byl slyšet jen smích, křik a rány. Pomaličku jsem otevřel oči. Bitka se odehrávala na druhé straně místnosti. Ani nevím, jak jsem to přes tu bolest zvládl, ale odplazil jsem se ke dveřím. Nikdo si mě nevšiml. Otevřel jsem dveře a vybelhal se ven.

Byla noc, všude tma a nikde ani noha.

Jen já, moje zmasakrovaný tělo a pocit štěstí bojující s pocity viny a hnusu.